

ger, der er, og vi håber, at der er nogle partier, der får sat skub på det område.

Hvis de gør det, vil de efterfølgende kunne få Dansk Folkepartis tilslutning til en løsning, der for lavindkomstgruppen skaber en større forskel på at være i beskæftigelse og at være uden for arbejdsmarkedet.

Og når jeg nu er inde på muligheden for at indføre et bundfradrag i bruttoskatten, vil jeg også nævne, at regeringens stadig længere række af brudte løfter gør regeringen stadig mere utroværdig. For da bruttoskatten eller det såkaldte arbejdsmarkedsbidrag blev indført, blev det klart og utvetydigt sagt, at når ledigheden faldt, skulle bruttoskatten eller arbejdsmarkedsbidraget også falde, men det sker jo ikke. I stedet finder regeringen hele tiden nye udgiftsområder, som skal dækkes af arbejdsmarkedsbidraget, og det betyder, at bruttoskatten fastholdes på det niveau, som den er på. Det synes vi ikke er troværdigt.

Og sammenholdes det med det forslag om den midlertidige tvangsopsparing i ATP i 1998, som senere i dag kommer til behandling, og hvor regeringen nu foreslår, at den skal fortsætte i årene fremover, vidner det altså om en regering, der i stadig større omfang løber fra sine egne løfter til befolkningen, og som gør den tanke og tese, at befolkningen ikke skal handle efter de gældende regler, men efter, hvad de tror politikerne kan finde på, helt berettiget.

For vi fik jo klart at vide, at ordningen var midlertidig og kun skulle gælde i år, og nu foreslår regeringen altså, at ordningen skal videreføres i årene fremover. Og dermed har den ordning jo, fuldstændig som hr. Aage Frandsen var inde på, karakter af en ren skat, og så kan regeringen jo lige så godt sige tingene, som de er, i stedet for at blive ved med at forsøge at hoppe uden om, sige ærligt til befolkningen, hvordan forholdene er, i stedet for hele tiden at forsøge at foregøgle befolkningen ét og så efterfølgende lave om på sine egne ordninger.

Folketinget har ofte diskuteret landdistrikternes situation, og alle partier har med skiftende mellemrum markeret, at nu måtte der gøres en ekstra indsats for landdistrikterne, og det er også godt nok, men når det så kommer til handling, svigter mange partier, herunder også regeringen i sit forslag til en skattereform. For i forslaget ligger der en beskæring af befordringsfradraget i form af, at de ligningsmæssige

fradrag udgår af bundskatten, og det vil ramme de områder, hvor bilen er en nødvendighed.

Som hr. Jacob Buksti var inde på, gives der en kompensation til personer med indtægter på op til mellem 180.000 kr. og 230.000 kr., men vi finder ikke, at kompensationen for det, der jo reelt er en beskæring af befordringsfradraget, er stor nok; vi finder faktisk, at befordringsfradraget burde bestå uanfægtet netop af hensyn til de områder i landet, hvor det faktisk er nødvendigt at kunne fragte sig til og fra arbejde i en bil. Og vi synes, forslaget beskærer befordringsfradraget på en måde, der overhovedet ikke tager højde for de diskussioner, vi har haft om landdistrikternes situation, og derfor er det et af de elementer, som vi håber ikke bliver en del af slutresultatet, når den endelige reform vedtages.

Under debatten her har vi allerede haft en stor diskussion om kapitalpensionsordningen, hvor regeringen foreslår en beskæring, så fradraget kun bliver på 44 pct., samtidig med at der sker en beskatning på 40 pct. ved udbetalingen.

I Dansk Folkeparti er vi enige med regeringen i, at der bør gøres noget ved den ordning, fordi ordningen i den grad alene er blevet en gunstig ordning for de højeste indtægter. Men man kan jo gøre det på flere måder; den måde, som regeringen foreslår, nemlig i det hele taget at gøre kapitalpensionsordningen mere ugunstig for alle, er jo ikke den eneste måde at gøre det på, men det er det, regeringen foreslår.

Vores forslag ville i stedet være, at man, efterhånden som fradragsværdien kom ned, så også diskuterede muligheden af at nedsætte beskatningen af kapitalpensionsudbetalingerne, så beskatningen i stedet for at ligge på 40 pct. kom længere ned.

Dermed kan man også sikre, at kapitalpensionsordningen også i fremtiden vil være gunstig, samtidig med at man nedsætter værdien af fradragsretten ved indbetaling.

Alt i alt vil jeg slutte med at sige, at vi som nævnt er positive over for en del af de tanker og intentioner, der ligger i regeringens skattereform. Bl.a. kan vi godt følge regeringen langt hen ad vejen i tanken om en lavere skat på arbejde finansieret gennem en form for beskatning af forbrug, og vi kan også følge regeringen langt hen ad vejen i den tanke, at man skal kigge generelt på fradragsreglerne som et sted, hvor der kan hentes finansiering til at dække de lavere trækprocenter.